

פרשת נשא

עניני הפרשה: מנין הלויים העובדים במשכן • מצוות שילוח טמאים • פרשת סוטה • פרשת נזיר • ברכת כהנים • קרבנות הנשיאים

הזבים מחוץ למחנה שכינה ומחנה לויה. ולשלח את הטמאים בטומאת מת מחוץ למחנה שכינה בלבד.

• **פרשת סוטה:** אדם המזהיר את אשתו שלא תסתתר עם אדם מסוים, ועברה על דבריו, מביאה לבית המקדש אל הכהן, ומביא עמו מנחת שעורים המכונה 'מנחת קנאות', וכותב הכהן את הפסוקים האמורים בפרשתינו על גבי קלף, ומוחק אותו לתוך מים שנלקחו מהכור ומעורבים בעפר מקרקע המשכן, משביע אותה שלא חטאה ומשקה אותה את המים הללו. ואם נטמאה - הרי היא מתה במיתה משונה, ואם היתה טהורה - הרי היא מתברכת.

• **פרשת נזיר:** איש או אשה מישראל שקיבלו עליהם נדר נזירות, יש עליהם שלשה ציוויים: א. איסור שתיית יין חדש או ישן, ובכלל זה חומץ יין, צימוקים וענבים, ואף קליפותיהם וגרעיניהם. ב. איסור תספורת. ג. איסור טומאה למתים, ואפילו לשבעת קרוביו, מלבד מת מצוה. אם נטמא הנזיר, במזיד, בשוגג או אפילו באונס, מתבטלת ספירת ימי נזירותו, ולאחר שמזים עליו מי אפר פרה

• **מנין הלויים העובדים במשכן:** לאחר שנמנו הלויים מבני חודש ומעלה, ציוה ה' את משה למנות את הלויים בני שלשים שנה ועד בני חמישים, שהם הראויים לעבוד את עבודת המשכן - נשיאת המשאות, והשירה על הקרבנות. בני קהת היו 2,750. בני גרשון היו 2,630. ובני מררי היו 3,200. כל פקודי הלויים יחד היו 8,580.

• **מצוות שילוח טמאים:** בכל מקום שהיה משכן או מקדש, היו שלש מחנות השונות זו מזו בדרגת קדושתן: א. **מחנה שכינה:** במדבר היה זה כל המקום המוקף בקלעים, החצר והמשכן עצמו. ובבית המקדש היה זה כל המקום שמפתח העזרה ולפנים. ב. **מחנה לויה:** במדבר היה זה המקום שבו חנו הלויים סביב למשכן, ובבית המקדש היה זה כל הר הבית [עד פתח העזרה, שהוא מחנה שכינה]. ג. **מחנה ישראל:** במדבר היה זה כל שטח המחנות עד סוף הדגלים, ובבית המקדש היה זה כל המקום שבתוך חומות העיר ירושלים. ונצטוו ישראל לשלח את המצורעים מחוץ לשלש מחנות. לשלח את

אדומה ביום השלישי והשביעי [כמו כל טמא מת], עליו להביא ביום השמיני שתי תורים או שני בני יונה, אחד לחטאת ואחד לעולה, וכבש בן שנה לאשם, ומתחיל לספור מחדש את ימי הנזירות שקיבל על עצמו. יכול הנזיר לקבל עליו ימי נזירות ככל שירצה, אך לא פחות משלשים יום, וכן האומר סתם שיהא נזיר ולא פירש כמה ימים, הרי הוא נזיר שלשים יום.

בסיום ימי הנזירות מביא הנזיר כבש לעולה, כבשה לחטאת, ואיל לשלמים. ועמם הוא מביא עשרים לחמים מצות, עשר חלות בלולות בשמן ועשר ריקיקי מצות משוחים בשמן, ועליו להביא את כולם בכלי אחד. באותו זמן מגלח הנזיר את שער ראשו, ונותנו על האש שתחת זבח השלמים המתבשל בסיר שעל האש. הכהן נוטל את הזרוע של איל השלמים, וחלת מצה אחת, וריקיק מצה אחד, נותן הכל על כפי הנזיר ומניף אותם לפני ה', והם ניתנים לכהן יחד עם חזה התנופה ושוק התרומה כפי שמקבל הכהן מכל קרבן שלמים. לאחר מכן מסתיימת נזירותו, ורשאי לשתות יין ולהטמא למתים.

• **ברכת כהנים:** ציוה ה' על אהרן ובניו לברך את בני ישראל, והברכה תהיה באופן שהכל ישמעו אותם, ולא בבהלה וחפזון אלא בכוונה ובלב שלם, והברכה היא

שיתברכו נכסיך, ויישמרו שלא ייגנבו. יראה לך ה' פנים שוחקות, ויתן לך חן. יבבוש ה' כעסו עליך, וישם לך שלום. וברכה זו נעשית בבית המקדש בשם המפורש. וה' יסכים עם הכהנים ויברך את ישראל.

• **קרבנות הנשיאים:** בראש חדש ניסן, שבו הסתיימה הקמת המשכן ושבעת ימי המילואים, הביאו הנשיאים במתנה שש עגלות מכוסות ושנים עשר בקר, ואמר ה' למשה לקבלם לצורך נשיאת המשכן בעת המסעות. בנוסף לכך הקריבו נשיאי ישראל קרבנות מיוחדים שהתנדבו מרצונם, והורה ה' למשה רבינו לקבל מאיתם את הקרבנות [ואף אותם שבדרך כלל אסורים בהקרבה בדרך שהובאו על ידי הנשיאים], וכל אחד הקריב קערת כסף במשקל 130 שקל, מלאה סולת למנחת נדבה, מזרק כסף במשקל 70 שקל, מלאה סולת למנחת נדבה. כף זהב במשקל עשרה שקל מלאה קטורת, שהוקטרה על מזבח החיצון. פר בן בקר, איל אחד, כבש אחד, לעולה. שעיר עיזים לחטאת. שני פרים, חמשה אילים, חמשה עיזים, חמשה כבשים, לשלמים.

וסדר ההקרבה של הנשיאים היה כסדר הדגלים: יהודה, יששכר, זבולון. ראובן, שמעון, גד. אפרים, מנשה, בנימין. דן, אשר ונפתלי.

